

1.12.2015

Esikoislestadiolaisen liikkeen saarnaajille ja jäsenille Tampereen hiippakunnassa

Kristuksessa rakkaat,

Esikoislestadiolainen liike on osa Suomen evankelis-luterilaista kirkkoa. Muiden herätysliikkeitten tapaan se on pitänyt huolta Jumalan sanan viljelystä ja kristillisestä kasvatuksesta niin omissa kokouksissaan kuin yhteistyössä kirkon seurakuntien kanssa. Se on syventänyt hengellistä elämää kirkossamme. Sen piirissä on sukupolvesta toiseen pidetty tärkeänä vaalia yhteyttä kirkkoon osallistumalla seurakunnan julkiseen jumalanpalvelukseen, tuomalla lapset pyhälle kasteelle sekä lähettämällä nuorisoa rippikouluun ja konfirmaatioon. Pariskunnat ovat solmineet avioliittonsa kirkollisen tavan mukaan, ja poisnukkuneet on saatettu haudan lepoon seurakunnan yhteisin siunauksin. Liikkeessä on myös pidetty tärkeänä ottaa osaa kirkon hallintoon sen kaikilla tasoilla, seurakuntien valtuustoista ja neuvostoista aina kirkolliskokoukseen ja kirkkohallitukseen asti.

Viimeaikainen kehitys osoittaa kuitenkin merkkejä yhteyden vaarantumisesta. Eri puolilla maata valmistellaan omien ehtoollisjumalanpalvelusten aloittamista samoin kuin omien kasteiden toimittamista ilman pappia ja ilman yhteyttä seurakuntaan. Asia on vakava poikkeama kirkkomme luterilaisesta itseymmärryksestä niin opillisesti kuin järjestyksen kannalta. Luterilainen tunnustus, joka sitoo kirkkoamme ja sen lainsäädäntöä, osoittaa kyseiset tehtävät pappisviralle.

Teologisesti katsoen sakramenttien viettäminen kuuluu kirkon julkiseen jumalanpalvelukseen, sillä niiden hengellinen salaisuus on yhteys sekä Jumalan kanssa että kaikkien Kristuksen ruumiin jäsenten kanssa. Sakramenttien ottaminen omiin käsiin ja vieminen erilleen vääristää niiden merkitystä.

Minua on informoitu, että Suomen Esikoislestadiolaiset ry ei ole yhdistyksenä tehnyt tällaista päätöstä. Silti tilanne kuuluu olevan epäselvä monilla paikkakunnilla. Yhdistyksen hallitus on antanut käytännön ohjeita valmistautumisesta, mutta saarnaajien kokous ei ole tällaista olemukseltaan opillista ja hengellistä ratkaisua tehnyt, ei myöskään yhdistyksen vuosikokous ole näin suurta muutosta käsitellyt. Siitä huolimatta tietooni on saatettu, että ennen pitkää omia ehtoollispalveluksia aletaan viettää eri puolilla. Olen saanut lukuisia viestejä huolestuneilta kristityiltä liikkeen piirissä.

Omien palvelusten järjestäminen johtaa väistämättä liikkeen kirkkosuhteiden heikentymiseen. Sellaiset osoittaisivat, että liike katsoo, ettei se ole hengellisessä yhteydessä kirkon ja sen seurakuntien kanssa, ja se siksi tarvitsee omat maallikkojohtoiset ehtoollispalvelukset. Tällaisesta erottautumisesta seuraa monia ongelmia, jotka koskevat sekä paikallisia osastoja että yksittäisiä henkilöitä.

Ilman pappia kastetut lapset jäisivät mahdollisesti merkitsemättä seurakuntien jäseniksi, hiippakuntien tuomiokapitulit eivät enää myöntäisi liikkeelle lupaa järjestää omia rippikouluja, nuoret jäisivät konfirmoimatta ja vaille rippikoulusta ja konfirmaatiosta seuraavia oikeuksia, kuten kirkollinen avioliittoon vihkiminen, oikeus toimia kummina ja oikeus asettua ehdolle seurakuntavaaleissa. Seurakuntien kirkkoherrat tuskin enää järjestäisivät liikkeen kanssa yhteisiä kirkkopyhiä saati luovuttaisi kirkkorakennusta liikkeen käyttöön.

Nämä vakavat seuraamukset olisivat todennäköisesti nopeasti edessä kaikkialla maassa, vaikka omat palvelukset aloitettaisiin vain paikallisesti tai ilman yhteistä päätöstä. Julkisuuteen tulleiden lausuntojen seurauksena on luottamus ja yhteys seurakunnan ja liikkeen välillä jo nyt paikoin häiriintynyt.

Vetoan esikoislestadiolaisiin saarnaajiin ja jäseniin, että liike pidättäytyisi ottamasta näin kauaskantoista ja kirkkoamme haavoittavaa askelta.

